

יום הכיפורים פרק שמיני יומא

פג.

עין משפט גיר מצוה

כה א מיי פ"ב מכלות
שנית עשור לכה ח
פגמ לאון סט טו"ש"ע אר"ט
קי מרית סעף א:
כז ב טו"ש"ע שס סעף ג:
כז ג שס סעף ד:
כח ד שס סעף א:
כט ה מיי פ"ד מהל'
מכלות אסרו"ט הל'
טו ופ"ב מהל' שנית עשור
הל' ט פגמ לאון סט
טו"ש"ע אר"ט קי מרית
סעף א:
עז ו מיי פ"ב מכלות שט
הלכה א פגמ לאון סט
טו"ש"ע אר"ט קי שט
סעף ב:
עא ז מיי שס הל' יח
טו"ש"ע אר"ט קי
שט סעף ג:
עב ח מיי פ"ד מהל'
מכלות אסרו"ט הל'
טו טו"ש"ע אר"ט קי מרית
סעף ט:
עג ט י ב ל מיי שס
הל"י:

רבינו הגנאל

חולה מאכילין אותו על
פי בקיין. אין שם בקיין
מאכילין אותו על פי עצמו
עד שיאמר דיי. איר ינאי
חולה אמר צריך (חולה)
מאכילין אותו על פי
עצמו. מאי טעמא לב יודע
מרת נפשו. רופא אומר
צריך חולה אומר איני
צריך שומעין לרופא, פאי
טעמא תובא נקטי ליה
וספק נפשות להקל. תג
חולה מאכילין אותו וכו',
ואניג דאמר בר ספרא
תרי כמא ונמא כתיב
הני מילי לענין. עדות,
אבל לענין אומדנא בתי
דעות אוליק, הני מילי
למנוגא אבל בהא ספק
נפשות להקל. מר בר רב
אשי אמר כל היבא דאמר
חולה צריך אני, אפי' קי
אמריס אין צריך. לחולה
שומעין כדכתיב לב יודע
מרת נפשו. ומקשה ליה
ממתי דקתי מאכילין
אותו על פי בקיין. מתרין
הכי קתי, במה דברים
אמריס ברלא אמר חלה
צריך אני, אבל אמר
חולה צריך אני, אין שם
בקיין, כלומר אין משיבין
לבקיין אלא מאכילין אותו
ע"פ עצמו, מאי טעמא
לב יודע מרת נפשו.
מי שאחזו בולמוס, פי
בולמוס בלשון יון גרתי
של שור. כלומר זה החולה
(אולי) אוכל היבא לחתך
השור, מאכילין אותו אפי'
צריך טמא עד שיארו
עיניו, נמא וידעין שהאיר
עיניו, כדי שיכיר בין טוב
לרע. אמר אביי ובטעמא.
תרי מי שאחזו בולמוס
מאכילין אותו הקל הקל,
טבל ונבילה מאכילין אותו
נבילה, [נבלה] ושבועית
ולא תרומה, בן תימא אומר ותרומה ולא
טבל, ואוקימנא כי פליגי ברלא איפשר לתקוני, אבל בדאיפשר לתקוני כולו עילמא מתקנין וספיקן ליה.

הא מדקתני סיפא אם אין שם בקיין מאכילין אותו ע"פ עצמו
מב"ל דרישא דאמר צריך. והכי קאמר כל כמה דמלינו לאהדורי
אזקינן מהדרינן ולא סמכי' אחולה גופיה אלא היבא דליכא
צקינן כלל וכ"ש היבא דרופא צקי אומר אינו כריך וחולה אומר
כריך ללא סמכין עליה להכמיש הצקי:
מר בר רב אשי אמר כל היבא דאמר צריך אני, פלוגתא דבנותא הוא אי הלכתא כמר בר רב אשי אי לא נסדר תנאים ולאוראיש כמז הלכתא כמר בר רב אשי צולי הש"ס לצר ממיפך שזועה ואודיתא מיפך שזועה צפרק שזועה הדיינין (שזועה דף מהל.) ואודיתא נסוף פרק זה צורל (פאהדין דף טו:) ור"ח כמז הלכתא כומיה צזוליה הש"ס צר ממיפך שזועה וחיוורי חוורי גבי זומת הגדיין שיליה פרק צהמה המקשה (חולין דף טו:) וסימנין הפך לכן ורב האי ורבינו גרשום ז"ל פסקו הלכתא כומיה (צר) במיפך שזועה ואודיתא וצולי הש"ס לא ס:

וזרו רשעים מרחם נפק מינה שבתאי אצר פירי: חולה מאכילין אותו על פי בקיין: אמר ר' ינאי חולה אומר צריך ורופא אומר אינו צריך שומעין לחולה מ"ט לב יודע מרת נפשו פשיטא מהו דתימא רופא קים ליה טפי קמ"ל רופא אומר צריך וחולה אומר אינו צריך שומעין לרופא מ"ט תובא הוא דנקיט ליה תנן חולה מאכילין אותו ע"פ בקיין ע"פ בקיין אין ע"פ עצמו לא ע"פ בקיין אין על פי בקי אחד לא הכא במאי עסקינן דאמר לא צריכא וליספו ליה ע"פ בקי לא צריכא דאיכא אחרינא בהדיה דאמר לא צריך מאכילין אותו ע"פ בקיין פשיטא ספק נפשות הוא (ב) וספק נפשות להקל לא צריכא דאיכא תרי אחריני בהדיה דאמרי לא צריך ואע"ג דאמר (ב) רב ספרא תרי כמאה ומאה כתרי ה"מ לענין עדות אבל לענין אומדנא בתי דעות אוליק, הני מילי לענין אומדנא אלא ספק נפשות להקל. תג חולה מאכילין אותו וכו', ואניג דאמר בר ספרא תרי כמא ונמא כתיב הני מילי לענין. עדות, אבל לענין אומדנא בתי דעות אוליק, הני מילי למנוגא אבל בהא ספק נפשות להקל. מר בר רב אשי אמר כל היבא דאמר חולה צריך אני, אפי' קי אמריס אין צריך. לחולה שומעין כדכתיב לב יודע מרת נפשו. ומקשה ליה ממתי דקתי מאכילין אותו על פי בקיין. מתרין הכי קתי, במה דברים אמריס ברלא אמר חלה צריך אני, אבל אמר חולה צריך אני, אין שם בקיין, כלומר אין משיבין לבקיין אלא מאכילין אותו ע"פ עצמו, מאי טעמא לב יודע מרת נפשו. מי שאחזו בולמוס, פי בולמוס בלשון יון גרתי של שור. כלומר זה החולה (אולי) אוכל היבא לחתך השור, מאכילין אותו אפי' צריך טמא עד שיארו עיניו, נמא וידעין שהאיר עיניו, כדי שיכיר בין טוב לרע. אמר אביי ובטעמא. תרי מי שאחזו בולמוס מאכילין אותו הקל הקל, טבל ונבילה מאכילין אותו נבילה, [נבלה] ושבועית ולא תרומה, בן תימא אומר ותרומה ולא טבל, ואוקימנא כי פליגי ברלא איפשר לתקוני, אבל בדאיפשר לתקוני כולו עילמא מתקנין וספיקן ליה.

וזרו רשעים מרחם. נעשו זרים ונתנכרו לאביהם שצממיה: אלז פירי. להפקיע שערים ותניא (ב"ב דף 77 א): אין אולרין פירות בלרן ישראל וכל דבר שזוא חיי נפש לפי שמפקיעין את השערים: **הונבא. שעות אשטורדישוין** (א) מנמנת חוליו: על פי צקינן. תרי ע"פ צקי לא וע"פ עלמו לא תיזבתא דר' ינאי בתריוהו: **הכא צמאי עסקינן.** דאמר חולה לא כריך ואשמועינן מתני' שומעין לרופא: **וניספו ליה על פי צקי.** דהא באלח נמי אמר ר' ינאי שומעין לרופא: **ואע"ג דאמר רב ספרא.** דהא דאמור רבנן תרי כמאה ומאה כמרי לענין עדות הוא דאמור אלז לענין אומדנא כמר דעוה אוליק שומעין צממתי דכי אמרינן זיל כתר דעות צאומדנא דממונא כגון צמומא שמינן לצעל חוב אלז צאומדנא דחולה אף על גב דרובא אמרי לא כריך כיון דליכא תרי דאמרי צריך ספק נפשות להקל: **מכלל דרישא דאמר לריך.** ואפ"ה קמי ממתי ע"פ צקינן אין ע"פ עלמו לא: **כמה דברים אמורים.** דמאכילין אותו ע"פ צקינן כלומר דענין צקינן דאמר לא כריך ואמרי צקינן צריך מאכילין אותו אלז אמר צריך אני אס אין שם צקינן תרי דאמרי לא כריך אלא חד מאכילין אותו ע"פ עלמו כר' ינאי דאמר שומעין לחולה: **מר בר רב אשי אמר.** הך סיפא לא תפרס הכי דמשמע דהיכא דאמר צריך אני ואיכא תרי דאמרי לא כריך לא ציימין ליה הא לא אמרי' דהיכא דאמר צריך אני ואפ"ה איכא מהא דאמרי לא כריך ציימין ליה מאי טעמא לב יודע מרת נפשו: הכי גר' סן אס אין שם צקינן מאכילין אוסו על פי עצמו טעמא דליכא צקינן הא איכא צקינן לא הכי קאמר כמה דברים אמריס דאמר לא כריך אלז אמר צריך אני אס צקינן כלל מאכילין אוסו וכו'. אין שם צקינן כלומר אין צקינן אוסו כלום: **בתנ"י מי שאחזו בולמוס.** חולי פיקוד נפש. ועל דלת דלקנן אמרינן שברי דלת ומיאו, איכא נמי פיקוד נפש למינק, אלז בהאלקת חולה ענינן שאחזו או הא או צקינן שצריך מנמנת שואה (מנבא) [נסכיה] פן יכבוד עליו חוליו. ויש פירוש שכתוב בן פיקוד מילתא דר' ינאי שפישט ספק נפשות להקל. מה דמימא האי דקאמר חולה אבז (חומיה) [ציעויה] ון ציעויה צריכין אפי' [אמר] צריכה אין מתלנין עליה הכהנה. כולה מיידי דמתמח דלאת סכנה אומר קן. מיר. וגם נראה לי דצדיכיה יודעין כגון מאחזין או הכהנה (דברים) שצקינן צקינן ויכלא צו, ואן נאה דרופא וצקי צקי ענין, מר בר רב

תורה אור השלם

- זור רשעים מרחם
- לב יודע מרת נפשו

לעזי רש"י

אישטורדישוין.
עלפון, הלם, כמורה.

מוסף רש"י

ספק נפשות. דלי נפשות, דהא חוליו הענה מתי (בבבבב טו. ב"ק טז. מנהדרין טו.)

תוס' ישנים

חולה אמר צריך בו' ונפן שרל להיות מסוק, דלס לא קן אין מפליקין אוסו. ולא דלי ליהא צריכה לא שחכיהא מילתא לה אס הכי ומוקמינן לה ציפ מפנין [שבת קמ"ב, צ] כומא, ומשמע דמאכילין ליה כסמא חוליו אינה אומרת קן, דהאס נמי קיט לה לרנן דתימתי דשמא דהלקת הכי דליה איכא פיקוד נפש. ועל דלת דלקנן אמרינן שברי דלת ומיאו, איכא נמי פיקוד נפש למינק, אלז בהאלקת חולה ענינן שאחזו או הא או צקינן שצריך מנמנת שואה (מנבא) [נסכיה] פן יכבוד עליו חוליו. ויש פירוש שכתוב בן פיקוד מילתא דר' ינאי שפישט ספק נפשות להקל. מה דמימא האי דקאמר חולה אבז (חומיה) [ציעויה] ון ציעויה צריכין אפי' [אמר] צריכה אין מתלנין עליה הכהנה. כולה מיידי דמתמח דלאת סכנה אומר קן. מיר. וגם נראה לי דצדיכיה יודעין כגון מאחזין או הכהנה (דברים) שצקינן צקינן ויכלא צו, ואן נאה דרופא וצקי צקי ענין, מר בר רב

אש אמר כל היבא דאמר צריך אני בו'. וחומיה קיימא לן דהוא צממא, ועוד קיימא לן חומיה צולי מלמוס צר ממיפך שזועה ואודיתא כמו שפירשתי שצממיה כמו שפירשתי שצממיה (נמל, אן).